

L.A.

teruggave?

Als je op iemand gesteld bent, bestaat de behoefte
met zekere regelmaat die ander te zien of te spreken.
Bij sommige voel je die behoefte bijna dagelijks,
bij anderen is een jaarlijkse ontmoeting vol
doende. De frequentie zegt niet alles over de
diepte van gevoelens, wel over de aard van
de vriendschap i.g. liefde. De inhoud bepaalt
de vorm (B.v. lot die ik 1x per 3 mnd, Etelene 1x p. week, ^{eride even} ^{directaan}
Enthals daan van Jofe in drie maanden slechts
enkele kaarten krijgt, begrijp ik/en hij, denk ik,
ook) wel te twifelen over de inhoud van
haar gevoelens. De vrouw en toekomstig
van mijn kind in aanmerking genomen.
kan ik een licht gevoel van verdrietwaardig-
fijn met onderdrukken. Als je werkelijk op
iemand gesteld bent geeft je telkens om te
voorkomen, dat de ander weggelooft son-
verschillig wordt (uit zelfbehoud) toch?
Behalve als je denkt dat de gevoelens niet
wederzijds zijn, als je geen recht denkt te
hebben op de ander, gun je hem/haar/jen
(haar) open leven. Dan laat je het feluk
van de ander prevaleren. Boven je lepen
feluk ^{ingor} door gebrek aan communicatie t.g.v.
~~door~~ afstand hetzij onverschillen leunen,
wat dat betreft misverstande ontstaan.
Dit soort opoffering (lees het verhaal van
de kleine zeehelden) is nog eens op me
is alleen zinvol als het de ander werkelijk
gelukkig maakt. Dat is hier met het
geval, licht mij.
Liefde zou gelukkigmaken, voelend en
uitnodigend moeten en kunnen zijn, vaak
maakt het een ongelukkig. Vriendschap
is vaak gelijkwaardiger en maakt velen
ongelukkig. Is vriendschap daarom
te prefereren boven liefde? Door jezelf
de liefde te ontfangen, uit angst, uit kwetsbaar

2

leid, ontreg je zelf ook de volle diepte
en uitendelheid die het volle-leven biedt.
In het grootste geluk ligt het grootste ver-
driet verborgen - daarvan zijn H.7's ouders een voorbeeld.
Overifens denk ik dat er in de proletarische
mannelijken sprake is van keur. Vallen en
opstaan hoort bij het leven, we kunnen
niet oudemuit en worden en uiteindelijk
"meer meer" van. Uiteindelijk kan
verlies soms worst betekenen, ook in de
rij van groei, zeker ~~was~~ als er nog even voor je ligt.
Du bestelde in opdracht van Mamma
het boek "Gratwanderungen". De brief uit
Jeliny van Louise Rinser met Karl Rahner,
mijn hersteaden, waar de strikman al-
vast in bladerde. Een "unweifende"
getuigenis van een liefde op afstand
tussen twee schrijvende zielen. Het
maakte me te plotseling weer van
bewust hoe beëindigd, stimulerend
en inspirerend een briefwisseling kan
zijn, zonder de rem van conventie,
zonder de terughoudendheid die onze
medemenselijkheid en verantwoordel-
ijkheid ons oplegt. Door "zelfcensuur"
kunnen zoveel energie en gedachten
zinloos verloren gaan. Het volle en
waardelijke leven worden vaak overscha-
duwd door de conventie (en de schijn!)
van de dodelijke overblijfsel. Contra-
dictio interminis. (Mijn meer van de brieven gelezen die
ik nu, dat dit ook van L.R. & K.R. gold.)
Het is nu bijna 00.02 uur, d.w.z. 10.00 u.
in Curacao. Na een dag louter fantasie
lerend, luierend in de zon, zit je waa-
rschijnlijk aan het diner. Vandaag bring
ik de "denkers" onder de palmboom -
een levensleken. Wat doe je, wat zie je,
wat denken, wat leer je? Daar breng ik

Jeen richt op. of leef je wekelijks in
een vacuüm al vacarend? 3

"Leven is een toestand waarbij
het voorgeset ontstaat of bestaat dat het
hoopte feluk bereikbaar is" (Kierkegaard).
(Zelf bedacht?) Soethe zei het iets
anders "Im Vorgefühl von solchen
hohen Glück, fürwahr ich jekt den
höchsten Augenblick!"
Ik realiseer me de laatste tijd steeds
beter in verband met het onderen
dwaalen worden van onze onder,
dat er in elk leven een tijd komt
waarin de verwachting plaats maakt
voor het onontkoombare bereik van
lindigheid. Soms is de toestand zo
oudzaam en men ontrend dat
de lindigheid de enige uitkomst zijt
de een en van overtuigd dat het einde,
de manier waarop je afstand neemt
het afleid verwerkt in aanvaardt
bepaald wordt door het leven dat er
aan vooraf ging. Niemand doet vrij-
willig afstand van het leven, een se-
lukkig ~~mens~~ mens geleefd men
al helemaal niet. Sed nou modo,
nog een keer de sneeuwvlokken zien,
of geleide mensen ~~aan~~ te kennen
benarmeren. Een plekkie mens blaapt
niet vast aan elke sprankje hoop.
Toch denk ik dat de terugblik op een
vol, uitens en integer pleekst leven
tot aanvaarding leidt. Alleen spijt
vooraakt strijd en verzet, voldoening
en tevredenheid verschaffen de moed
tot overgave. Goe voor de overlevende
het verloren pleekst maakt droef
maar de beknining geeft troost.
De verloren medelijding maakt
wanhoop, geeft voedse aan spijt en

41
berouwen en het afschuwelijke verdriet
over het onherstelbare. Zoals ook
scheiden mensen soms de last van
overmoeien en mitlukking met
zich mee blijven dragen. Het leven
stelt hofe eisen, de samenleving stelt
hofe eisen aan het individu. De samen-
leving is een kader van ordening, in
zake een noodmaatregel die de vrijheid
van het individu - en daardoor vaak zijn
creativiteit - indaemt, maar ~~overwocht~~.
de noodtoestand voorkomt. Regels en
wetten zijn noodzakelijk in deze overvolle
menschenwereld. Velen zullen zich vrij voel-
den in dat kader volgen, omdat het zeker-
heid en veiligheid biedt. Maar er zullen ook
altijd mensen zijn die, soms tegen wil en
dank, pervers verleggend zijn - lastpalen,
die zich hun eigen leven en dat van andere,
vaak moeite maken, maar ook intens,
die moeilijke leven en daardoor waarschijnlijke
ook moeilijke sterven. Nu dan ook, onge-
past of ongepast gedrag, wordt altijd be-
paald door dat ene grote streven naar
geluk ingegeven door het voorgevoel dat
dat bereikbaar is. Het grootste geluk
hebben de mensen die zich zonder ^{of anderszins}
vragen, twijfels of strijd weten aan te
passen aan de bestaande omstandig-
heden, het gegeven kader. Bestaat dat?
Als ik naar het voorbeeld van H. J. S.
vaders kijk, lijkt dat mogelijk, de vol-
gouwe harmonie. Nu ben ik aangeland
bij de moethe, die al deze gedachten heeft
opgeroepen. Omhe, die tot gedachten leidt -
ervaring. Ik doe veel ervaring op deze ogen,
die ik - zoals persoonlijk - wil delen
met anderen. Het leven
leek in mijn vader waar ik te komen. Ik
had me erbij voorgevoel dit facit met
meer te schilderen en me te richten
op het wegwerken van achterstand op

vele fronten, wat ook te paas hebben
en het meestactische gevoel van het laatste jaar
jaar (of al langer misschien?) begon plaats te
maken voor nieuwe plannen. Je laat het
ziet los, maar probeer me niet te zeggen
bij onafhankelijkheden, die mijn eigen leven en
orven even me ondergeschikt maken
H.'s vader is na een week in het ziekenhuis
in Napo, waar hij opgenomen werd n.a.v.
zware neurologische litraals verschijnselen
overgelopen naar het A.Z. Patrick heeft
zich weer een toegewijde vriend en arts
betond en heeft alles in het werk gesteld
om te redden wat er te redden is. Maar na
vele onderzoeken blijkt wordt heel langzaam
maakt het duidelijk dat de toestand er voor
P.K. heel somber uitriest en vandaag liet hij
voor het eerst horen onomwonden weten, dat
hij zo niet door wil. Hoewel je een diebaas
meer vast wilt houden, is het enige wat we voor
hem kunnen doen hem daarin steunen met
begrip en acceptatie en dicht bij hem blijven
Als je hem niet liggen met zijn heve gure
kop, waarin alles nog glashelder functioneert,
waardoor hij bewust afscheid neemt en zelf
zijn humor nog niet kwijt is, doet hij elke mo-
ment weer gewoon op te kunnen staan. Om in
zijn auto te stappen en terug te rijden naar
zijn plekje huis in Italië. Dat maakt
het afscheid nog steeds zo onvoorstelbaar
en irreal. Mammédjiche logeert hier
en is aan het eind van haar latijn.
Morgen is Mammédjiche vrij. We ronden
met haar naar Maastricht gaan
om dat te vieren, maar ze komt nu hier.
Mijn (tweede) afspraak met los en Wilma
kon niet doorgaan. Schaduw over de
de dood legt een schaduw over de
wereld en zet de gene die bij me zal
nemen in het licht, waar we allemaal
naar toe hebben. Het leven verkleint
zich, die ene meer wordt nog even
het centrum van het universum, zoals bij
dat eens eerder is geweest, bij zijn geboorte.

En tussen die twee momenten is hij 6
deelpenoot geweest van vele levens, waarin
hij sporen heeft achtergelaten. Ook bij
mij. Ik had me geen levende tweede
vader kunnen wensen, en heb hem dat
plekkeling ~~ook~~ kunnen zeggen.
Ik zou willen dat ik met je kon praten.
Wat hoop ik dat de welken in Curacao
het beoogde resultaat zullen hebben.
Na alles wat je hebt meegemaakt in 1997
zul je nooit meer helemaal dezelfde zijn,
maar al je lichamelijke weer de oude
zult voelen, zul je alles uit het leven
en jezelf kunnen halen wat maar moge-
lijk is. Opmerken een herkansing. Exper-
te was je voor mij al verslaagd. Maar
oliver wil meer en krijgt die kans ^{En je weet}
ook ik wil meer. Meer doen, denken ^{of waarna}
maken en zijn voor anderen dan de
gemiddelde mens. Zo wil ik 1998 in gaan.
Ik hoop natuurlijk intussentijd dat we
vrijdag naar de Hobe Messe zullen
gaan. Als dat niet doorgaat, dan kom
ik het maar als een van de 'feeststellers'
waar het paar vol van was, de laatste(?)
test van de training in acceptatie. Het zal
de laatste test niet zijn, maar gelukkig
zijn we jong en flexibel genoeg om te
blijven hopen, in voorbeeld voor hopen
glimlach "oudjaan misschien. We blijven
plannen maken.
Ik heb - denk ik - een groot inkling-
vermogen, maar het lukt me een
glimlach met een voorstelling te maken
van het leven, vanuit hoop en verwach-
ting verdwenen zijn. Toch komt die tijd
overeenkomstig voor ons allemaal. Daarom
wil ik me kunnen van elk goed moment,
blijven hopen en plannen maken.
Hoe gaat het met je, wat denk je,
wie ben je? ~~Soms denk ik dat ik~~
~~aan het denken ben dat ik~~
~~aan het denken ben dat ik~~
~~aan het denken ben dat ik~~
Haast: ik kan

de wereld. Ik wil meer alleen met jou door een nieuw
leven. Ik wil veel verslaagd. Het is een
leven dat je hoop veilig terug komt!